

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2025-70

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Michalko Legal s.r.o., Suché miesto 47, Chorvátsky Grob, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 31D/10/2024 z 9. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 277/2025-35 z 10. júna 2025 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prístup k verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 31D/10/2024 z 9. decembra 2024 o jeho odvolaní proti rozhodnutiu, ktorým mu bol disciplinárnym senátom dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie v sume 50 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vznesla proti sťažovateľovi obvinenie uznesením č. k. VII/3 Gv 76/19/1000-57 z 9. marca 2020 pre úmyselný trestný čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu. Proti sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie za zločin zasahovania do nezávislosti súdu v zmysle § 342 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že a) v zmysle bodu 7 uznesenia o obvinení mal sťažovateľ v bližšie nezistený deň v decembri 2016 z pozície predsedu Krajského súdu v Bratislave v priestoroch svojej kancelárie pôsobiť na zákonného sudcu v súdnej veci [REDAKOVANÉ] (v súvislosti s „kauzou Technopol“), aby konal v prospech jednej strany konania tak, že mu povedal, že „čo s tým [REDAKOVANÉ] povyvádzali, že to treba dať do poriadku v prospech [REDAKOVANÉ], že ho o uvedené požiadal advokát [REDAKOVANÉ], ktorý za ním prišiel na dovolenku do Rakúska“, a b) v zmysle bodu 18 uznesenia o obvinení mal sťažovateľ v presne nezistenom čase v období rokov 2016 a 2017 v priestoroch Justičného paláca v Bratislave opakovane kontaktovať podpredsedu Okresného súdu Bratislava I [REDAKOVANÉ] a žiadať od neho, aby mu zistil podrobné informácie o súdnych konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 26Cb/71/2016 a sp. zn. 33Cb/71/2016 (v súvislosti s „kauzou ECO-INVEST“), s odôvodnením, že chce pre žalovaného zabezpečiť konkrétneho právneho zástupcu, a v presne nezistenom čase na prelome rokov 2016 a 2017 mal od neho požadovať, aby z titulu jeho funkcie podpredsedu okresného súdu zabezpečil u zákonných sudkýň, že uvedené súdne konania budú čo najskôr odstúpené krajskému súdu na účel rozhodnutia o odvolaní.

3. Ústavný súd uznesením č. k. PL. ÚS 4/2020-188 z 12. marca 2020 nedal súhlas na vzatie sťažovateľa do väzby.

4. Proti uzneseniu o obvinení podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. XVI Gn 10/20/1000-14 z 15. mája 2020 zamietnutá.

5. Sťažovateľ následne podal podnet na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní – uznesenia o obvinení a uznesenia generálneho prokurátora podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Generálna prokuratúra mu následne listom č. k. XVI/2 Pz 65/20/1000-22 z 26. októbra 2020 oznámila, že na konanie o tomto podnete nie sú splnené zákonné podmienky, pretože „generálny prokurátor nie je oprávnený v rámci konania podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku preskúmavať svoje vlastné právoplatné uznesenie vydané v prípravnom konaní“.

6. Na základe návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky bol sťažovateľovi ako sudcovi krajského súdu rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 4Dp 1/2020 zo 17. marca 2020 dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu, a to až do právoplatného skončenia trestného stíhania, s odôvodnením, že „vznesením obvinenia voči sudcovi pre úmyselný trestný čin zasahovania do nezávislosti súdov bola do značnej miery spochybnená jeho morálna integrita a spôsobilosť vykonávať sudcovskú funkciu v súlade s etickými zásadami, a preto ďalšie zotrvanie sudcu v štádiu aktívneho výkonu sudcovskej funkcie je z hľadiska ohrozenia dôvery verejnosti v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov neakceptovateľné“.

7. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu odvolanie z 23. marca 2020.

8. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 130/2021-29 zo 16. júna 2021 vyslovil porušenie sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho správneho súdu v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu v dôsledku zistených prietáhov.

9. Ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, bol zriadený najvyšší správny súd, ktorý podľa § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov začal svoju činnosť 1. augusta 2021 a stal sa príslušným na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu.

10. Sťažovateľ vzniesol 21. februára 2022 proti členovi disciplinárneho senátu 31D najvyššieho správneho súdu Mgr. Michalovi Novotnému a prísediacemu doc. JUDr. Mariánovi Gibovi, PhD., námietku zaujatosti. Najvyšší správny súd uznesením sp. zn. 33Dz/7/2022 z 28. februára 2022 sudcu Mgr. Michala Novotného nevyhlásil z vykonávania úkonov disciplinárneho konania vo veci sťažovateľa, avšak prísediaceho sudcu doc. JUDr. Mariána Gibu, PhD., vylúčil.

11. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší správny súd uznesením sp. zn. 31D/10/2021 z 26. apríla 2022, teda viac ako dva roky po jeho podaní, tak, že rozhodnutie disciplinárneho senátu potvrdil.

12. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 715/2022-59 z 2. októbra 2024 (ďalej len „zrušujúci nález“) rozhodol, že najvyšší správny súd potvrdzujúcim uznesením z 26. apríla 2022 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie.

13. Najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 31D/10/2024 z 9. decembra 2024 rozhodnutie disciplinárneho senátu zo 17. marca 2020 opätovne potvrdil.

14. Mestský súd Bratislava I v trestnej veci sťažovateľa uznesením sp. zn. 57T/26/2023 z 12. februára 2025 odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi s odôvodnením, že boli zistené závažné procesné chyby – hrubé porušenie práva na obhajobu znemožňujúce po podanej obžalobe rozhodovať súdom vo veci samej. Prokurátor podal proti uzneseniu sťažnosť, spis bol 10. marca 2025 predložený odvolaciemu súdu, a to Krajskému súdu v Trnave, ktorý uznesením sp. zn. 6To/38/2025 z 29. apríla 2025 sťažnosť zamietol.

15. Mestskému súdu bola 14. novembra 2025 opätovne doručená obžaloba proti sťažovateľovi a bola jej pridelená sp. zn. 12T/51/2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že

a) najvyšší správny súd si za základné kritérium na rozhodovanie nestanovil v zmysle zrušujúceho nálezu otázku „nevyhnutnosti“ pozastavenia výkonu funkcie, ale iba otázku „účelovosti“, t. j. či je z konania orgánov činných v trestnom konaní identifikovateľný zámer, účel obmedziť či zabrániť sťažovateľovi vo výkone funkcie, čo považuje sťažovateľ za nesprávne a reduktívne. Orgány činné v trestnom konaní, resp. súdy nemusia konať účelovo (čo je takmer nemožné priamo preukázať), napriek tomu môžu konať neefektívne, zdĺhavo a bez osobitnej starostlivosti a urýchlenia, a teda aj bez nutnosti konštatácie účelovosti je možné konštatovať, že dočasné pozastavenie výkonu funkcie prekročilo nevyhnutnú dobu. Najvyšší správny súd však k tomu pristúpil opačne, vyžadoval osobitné

znaky účelovosti, a hoci neefektivitu v postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdov aj nepriamo konštatoval, proaktívne ich aproboval tým, že keďže to nevyhodnotil ako účelové, nebráni to dočasnému pozastaveniu výkonu funkcie sudcu. Priamo teda poprel podstatu vyjadrenú v zrušujúcom náleze ústavného súdu, a to že dočasné pozastavenie funkcie sudcu sa musí vykladať reštriktívne a môže trvať len po nevyhnutnú dobu;

b) kritérium účelovosti najvyšší správny súd nedefinuje, a teda nie je zrejmé, akým spôsobom ju možno indikovať, avšak nepovažuje za ňu samotnú dĺžku konania, zdĺhavú realizáciu úkonov či neefektivitu konania. V napadnutom uznesení však svojvoľne a bez argumentácie uvádza skutočnosti vylučujúce účelovosť konania, a to napríklad podanie obžaloby či skutočnosť, že stíhanie je už vo fáze konania pred súdom. Konkrétne pomalosť a zdĺhavosť predsúdneho konania vylučuje účelovosť v prípade, ak sa napokon podá obžaloba. Podanie obžaloby vedie ku konštatácii, že deficit predsúdneho konania nemožno pripísať snahe orgánov činných v trestnom konaní o predlžovanie trestného stíhania. Sťažovateľ takéto kritérium považuje za svojvoľné, neodôvodnené a neudržateľné, hrubo popierajúce požiadavku iba nevyhnutnej doby trvania pozastavenia výkonu funkcie. Sťažovateľovi nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré podanie obžaloby bez ďalšieho vylučuje účelovosť konania orgánov činných v trestnom konaní, a teda konvaliduje aj takú dĺžku trestného konania, aká je v jeho prípade. Táto otázka je aktuálna o to viac, ak po prijatí napadnutého uznesenia došlo k odmietnutiu obžaloby sťažovateľa, a teda po 5 rokoch je jeho vec opätovne v predsúdnom konaní. Navyše najvyšší správny súd žiadnym spôsobom neskúmal, či vzhľadom na viac ako 3,5-ročný odstup medzi vznesením obvinenia a podaním obžaloby došlo v čase podania obžaloby k akémukoľvek reálnemu posunu v dôkaznej situácii sťažovateľa;

c) najvyšší správny súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil doterajšiu celkovú neprimeranú dĺžku trestného konania (a to ani vo vzťahu k otázke skutkovej náročnosti veci), nezohľadnil doterajšiu neprimeranú dĺžku dočasného pozastavenia výkonu funkcie a rovnako nezohľadnil ani skutočnosť, že ešte aj v samotnom procese rozhodovania o dočasnom pozastavení výkonu funkcie došlo opakovane k hrubým zásahom do práv sťažovateľa. Celková dĺžka trestného stíhania a s tým spojená doterajšia celková dĺžka pozastavenia výkonu funkcie sudcu sú pritom mimoriadne dôležité kritériá, keďže trestné stíhanie sťažovateľa je vedené už od marca 2020;

d) najvyšší správny súd sa nezaoberal obsahom či podstatou samotných skutkov. V tomto rozsahu napadnuté uznesenie neobsahuje žiadnu argumentáciu, len strohé a neodôvodnené tvrdenie o tom, že *prima facie* nie sú nezmyselné či nepodložené. Je neudržateľné, že neskúmal posun v dôkaznej situácii obžaloby oproti času vznesenia obvinenia. Abstraktne, neodôvodnene a vágne iba konštatuje, že „v danom čase existovali voči sudcovi viaceré dôkazy“. Sťažovateľ pritom zdôrazňuje, že jeho obvinenie, ako aj obžaloba sú postavené na izolovanej výpovedi spolupracujúceho obvineného, ktorého výpoveď nebola potvrdená žiadnym iným dôkazom, práve naopak, časti jeho výpovede boli vyvrátené. Uvedené zakladá aj nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia;

e) najvyšší správny súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby sťažovateľa vypočul na pojednávaní, čím mu zároveň znemožnil plnohodnotne brániť jeho práva. Rovnako sa v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho vyjadrením vo veci z 27. novembra 2024. Postupom najvyššieho správneho súdu (aj disciplinárneho senátu) bol porušený aj zákon č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších

predpisov (ďalej len „disciplinárny poriadok“). Disciplinárny poriadok totiž v danej veci neustanovuje inak a povaha veci nevyklučuje, aby mal sťažovateľ možnosť ústne a bezprostredne sa vyjadriť k svojmu obvineniu a trestnému stíhaniu, najmä ak následkom rozhodnutia je taký závažný zásah do jeho práv, ako je pozastavenie výkonu jeho sudcovskej funkcie, a o to viac v situácii, keď zásah do jeho práv trvá už takmer 5 rokov a najvyšší správny súd rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu zo 17. marca 2020 v decembri 2024.

17. Sťažovateľovi nielenže nie je umožnené vykonávať funkciu sudcu počas 5 rokov (za trvania obmedzení spojených s funkciou sudcu), ale zároveň má počas tejto doby aj znížený plat na 30 % základného platu. Už samotné zníženie platu výrazne zasiahlo do jeho súkromného života, a to zásadným spôsobom obmedzujúc možnosti jeho hospodárenia vzhľadom na splácanie hypotekárneho úveru a niekoľkých pôžičiek. Okrem finančných dopadov nemožno prehliadať aj výrazný dopad (v profesijnom a osobnom živote) na to, že po dobu takmer 5 rokov mu je znemožnené vykonávať funkciu sudcu, a to zároveň za trvania ďalších obmedzení zárobkovej činnosti spojených s funkciou sudcu. Pri predošlej ústavnej sťažnosti nepožadoval priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v presvedčení, že rozhodnutie ústavného súdu bude viesť k odstráneniu protiprávneho stavu.

18. V súčasnosti, keď sťažovateľovo pozastavenie výkonu funkcie trvá skutočne bezprecedentne dlhú dobu a keď z napadnutého uznesenia je zrejmé opakované a nekritické akceptovanie tohto neprípustného stavu najvyšším správnym súdom za použitia kritérií, ktoré *de facto* umožňujú predlžovanie tohto stavu donekonečna, sťažovateľ navrhuje priznanie finančného zadost'učinenia, ktoré uvedené skutočnosti vo svojej výške odzrkadlí (50 000 eur).

19. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o prednostné rozhodnutie o tejto ústavnej sťažnosti. Dôvodom je pretrvávajúci zásah do práv sťažovateľa, a tým aj do výkonu jeho sudcovskej funkcie.

III.

Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu:

20. Najvyšší správny súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti sp. zn. CS 00518/2025, CZ 02798/2025 z 3. júla 2025 uvádza, že „[d]isciplinárny senát sa pri vydávaní svojho uznesenia spravoval názorom v zrušujúcom náleze sp. zn. III. ÚS 715/2022, v ktorom Ústavný súd vytkol, že disciplinárny senát sa neoboznámil s priebehom trestného konania voči sťažovateľovi, pričom sám vyjadril, že jeho dlhé konanie môže naznačovať účelovosť.“. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (body 11 až 20) a jeho precíznou rekapituláciou konštatuje, že disciplinárny senát podal obsiahly rozbor kritérií, ktorými musí byť vedený pri rozhodovaní o dôvodnosti dočasného pozastavenia, pričom vo svojom vyjadrení zvýraznil, „že povaha skutkov, z ktorých je sudca obvinený, sa týka samotného výkonu funkcie sudcu.“.

21. K námietke porušenia práva na súkromný a rodinný život konštatuje, že princíp nezávislého a nestranného sudcu vyjadrený vo viacerých ustanoveniach právnych predpisov je nutné naplňať v každom jednom konaní, a preto samotná skutočnosť, že trestné konanie sa vedie dlhý čas, nemôže mať bez ďalšieho za následok zrušenie rozhodnutia o pozastavení funkcie sudcu, pokiaľ nie je preukázaná účelovosť trestného konania vo vzťahu ku konkrétnemu sudcovi. Samotná dĺžka

trestného konania totiž nemení nič na fakte, že sudca je stále obvinený za trestnú činnosť, ktorá mala súvisieť s výkonom jeho funkcie, orgány činné v trestnom konaní vykonali v tejto súvislosti rozsiahle dokazovanie a v čase rozhodovania disciplinárneho senátu aj samostatná a oddelená prokuratúra od policajných zložiek dospela k záveru, že dôkazný a právny stav je dostatočný na podanie obžaloby. Za daných okolností tak nemožno vyčítať disciplinárnemu senátu, keď v konečnom rozvažovaní veci pred záujmom sťažovateľa na návrat do výkonu funkcie sudcu uprednostnil ochranu dôvery v nezávislý a nestranný výkon súdnictva. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že ani platový pokles ako následok pozastavenia výkonu funkcie sudcu nemôže viesť k „navráteniu do sudcovskej funkcie z dôvodu plynutia času.“, pretože „zákonodarca v každom prípade stanovil pre sudcu s dočasným pozastavením výkonu funkcie mesačný príjem približujúci sa priemernému príjmu v národnom hospodárstve za predchádzajúci rok.“. Sťažovateľ je tak naďalej spôsobilý uspokojovať svoje životné potreby.

22. K námietke sťažovateľa, podľa ktorej boli najvyšším správnym súdom porušené zásady bezprostrednosti a ústnosti, keďže nebol v konaní vypočutý, najvyšší správny súd uvádza, že rozhodovanie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu je predbežný inštitút upravený v § 40 a nasledujúcich disciplinárneho poriadku v účinnom znení. Z predmetných ustanovení nevyplýva povinnosť ústne vypočuť sudcu pred rozhodnutím o dočasnom pozastavení. Je pravdou, že podľa § 4 tohto právneho predpisu sa na procesy vzťahujú vybrané ustanovenia Trestného poriadku v účinnom znení, ani z neho však nevyplýva, že by sa takéto predbežné rozhodnutie malo robiť na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí, takže zostáva len konať ho na neverejnom zasadnutí. Z uvedeného takisto nemožno vyvodit' záver o povinnosti disciplinárneho senátu vypočuť v konaní o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu predmetného sudcu.

III.2. Replika sťažovateľa:

23. Ústavný súd listom č. k. IV. ÚS 277/2025-46 zo 17. júla 2025 umožnil sťažovateľovi zaslať svoje stanovisko k označenému vyjadreniu najvyššieho správneho súdu, pričom sťažovateľ túto možnosť využil a listom z 8. augusta 2025 podrobne reagoval na námietky najvyššieho správneho súdu, pričom tieto súhrnne považuje za nedôvodné.

24. Pre účely posúdenia argumentácie sťažovateľa v jeho replike je podstatná námietka, podľa ktorej najvyšší správny súd vzájomne nevyvažoval dva v kolízii stojace aspekty prítomné pri rozhodovaní o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu. Podľa sťažovateľa ide o tzv. osobitný inštitucionálny aspekt (ochrana dôveryhodnosti súdnictva a zároveň aj nezávislosti súdnictva) a tzv. ľudskoprávny aspekt spočívajúci v zásahu do osobnej, majetkovej a profesijnej sféry sudcu. Podľa sťažovateľa najvyšší správny súd tento ľudskoprávny aspekt nevyhodnocoval, hoci tak bol povinný urobiť prizmou kritéria „nevyhnutnosti“ spojeného s minimalizáciou zásahu do základných práv. Napriek tomu najvyšší správny súd svoj prieskum redukoval iba na posúdenie tzv. inštitucionálneho aspektu, pričom bol povinný adekvátne posúdiť oba tieto aspekty a vzájomne ich (proporcionálne) vyvažovať.

IV.
K ústnemu pojednávaniu

25. Ústavný súd v danom prípade upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V.
Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

V.1. Normatívne východiská podľa právnych predpisov v znení účinnom s relevanciou pre posúdenie veci:

26. Podľa čl. 148 ods. 2 ústavy dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu nesmie zasahovať do nezávislého výkonu súdnictva. Dôvody prerušenia výkonu sudcovskej funkcie, podmienky na dočasné pridelenie sudcu a ďalšie podmienky na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu ustanoví zákon.

27. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin alebo proti ktorému sa vedie disciplinárne konanie za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu, možno dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu až do právoplatného skončenia trestného stíhania, disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia prezidenta o odvolaní z funkcie sudcu.

28. Podľa § 22 ods. 3 prvej a tretej vety zákona o sudcoch sudca, ktorému je dočasne pozastavený výkon funkcie, má odo dňa pozastavenia nárok na plat vo výške 30 % základného platu. Počas dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu sa sudca nesmie zdržiavať na pracovisku s výnimkou času nevyhnutného na uplatňovanie nárokov sudcu vo vzťahu k jeho osobnému úradu.

29. Podľa § 22 ods. 5 zákona o sudcoch ak dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu zanikne podľa odseku 4, doplatí sa sudcovi rozdiel, o ktorý bol jeho funkčný plat skrátený. Ak je dočasné pozastavenie výkonu funkcie zrušené, doplatí sa sudcovi rozdiel platu po právoplatnosti rozhodnutia podľa odseku 4; to neplatí, ak bolo konanie, pre ktoré bol sudcovi dočasne pozastavený výkon funkcie, úmyselným trestným činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, alebo ak bolo sudcovi za konanie, pre ktoré mu bol dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu, uložené disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu.

30. Podľa § 5 ods. 6 zákona o sudcoch predpokladmi sudcovskej spôsobilosti sú morálny štandard, integrita sudcu pre náležitý a zodpovedný výkon jeho funkcie, ako aj to, že sudca nemá obchodné, majetkové alebo finančné vzťahy s osobami z prostredia organizovaného zločinu.

31. Podľa § 30 ods. 2 písm. a) zákona o sudcoch v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný presadzovať a obhajovať nezávislosť súdnictva a jeho dobrú povesť.

V.2. Právne závery ústavného súdu:

32. V súvislosti s posudzovaním namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prístup k verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že inštitút dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu má svoj ústavný základ v čl. 148 ods. 2 ústavy, pričom rozhodovanie o ňom sa prejavuje v dvoch vzájomne oddelených, avšak čiastočne prepojených rovinách – inštitucionálnej a individuálnej. Inštitucionálna rovina sa premieta do ochrany nezávislosti a dôveryhodnosti súdnej moci. Chráni sa ňou integrita a dôveryhodnosť súdnej moci, pretože iba v prípade, ak sudca zachováva vysoký stupeň profesionálno-etickej integrity, tak aj výsledky jeho rozhodovacej činnosti možno vnímať ako dôveryhodné. Rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie na strane druhej spôsobuje výrazné obmedzenie osobnej a profesijnej sféry sudcu a predstavuje zásah do jeho práva na nerušený výkon funkcie. Podstatným a na ústavnej úrovni pomenovaným znakom pozastavenia výkonu funkcie sudcu je dočasnosť jeho pôsobenia, čím do popredia vstupuje prvok nevyhnutnosti jeho trvania.

33. Ústavnoprávny rámec dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu nachádza svoju podústavnú konkretizáciu v § 22 ods. 1 zákona o sudcoch. Zo slovného spojenia „*možno dočasne pozastaviť*“ (§ 22 ods. 1 zákona o sudcoch) vyplýva jednak časová ohraňenosť, ako aj fakultatívnosť pozastavenia výkonu funkcie sudcu. Časové pôsobenie inštitútu pozastavenia výkonu funkcie sudcu je rámcované právoplatnosťou skončenia trestného stíhania, disciplinárneho konania alebo rozhodnutím prezidenta o odvolaní z funkcie sudcu. Materiálnym korektívom tohto pôsobenia v označenom časovom rámci je, že pozastavenie výkonu funkcie sudcu nesmie zasahovať do nezávislého výkonu súdnictva.

34. Reflektujúc príslušnú časť napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu, možno konštatovať, že línia jeho uvažovania vychádza z postulátu naplnenia pozitívnej formálnej podmienky (§ 22 ods. 1 zákona o sudcoch – vznesenie obvinenia sťažovateľovi) a neexistencie zásahu do nezávislého výkonu súdnictva ako negatívnej materiálnej podmienky vyjadrenej v čl. 148 ods. 2 ústavy. Neprítomnosť znaku v podobe zásahu do nezávislého výkonu súdnictva dočasným pozastavením výkonu funkcie sudcu najvyšší správny súd (reflektujúc závery vyplývajúce zo zrušujúceho nálezu) hodnotil z pohľadu spôsobu vedenia trestného stíhania vrátane jeho dĺžky, časovej a vecnej nadväznosti jednotlivých procesných úkonov, pričom dospel k záveru, že trestné stíhanie nevykazuje znaky signalizujúce, že spôsobom jeho vedenia bolo sťažovateľovi tendenčným spôsobom zabránené vykonávať funkciu sudcu. V závere ďalej konštatoval, že s ohľadom na požiadavku zabezpečenia dôveryhodnosti súdnej moci a pri zohľadnení predmetu a povahy skutkov, pre ktoré je sťažovateľ trestne stíhaný, sú stále naplnené dôvody na dočasné pozastavenie výkonu jeho funkcie sudcu. Z už uvedeného vyplýva, že najvyšší správny súd sa v súlade so závermi vyplývajúcimi zo zrušujúceho nálezu neobmedzil iba na overenie naplnenia zákonných formálnych podmienok dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu, ale v línii kasačnej záväznosti vyplývajúcej zo zrušujúceho nálezu si vytvoril dostačujúcu bázu na zohľadnenie aj materiálnej stránky viažucej sa na okolnosti trestného stíhania sťažovateľa.

35. V reakcii na námietku sťažovateľa, podľa ktorej najvyšší správny súd v napadnutom rozhodnutí redukoval svoju pozornosť iba na otázku skúmania „účelovosti“ postupu orgánov činných v trestnom konaní, pričom opomenul hodnotiť kritérium „nevyhnutnosti“ pozastavenia výkonu jeho funkcie, je

nutné uviesť, že požiadavka prieskumu postupu orgánov činných v trestnom konaní z pohľadu možnej tendenčnosti („účelovosti“) sa v zrušujúcom náleze vzájomne prepája s kritériom nevyhnutnosti pôsobenia inštitútu dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu (bod 13 posledná veta a 15 posledná veta napadnutého rozhodnutia).

36. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že myšlienková línia najvyššieho správneho súdu plne koreluje s vecnou podstatou kasačného dôvodu vyplývajúceho zo zrušujúceho nálezu, keďže táto je založená na potrebe takého prístupu k prieskumu trestného stíhania, ktoré vylúči, že „*trestné stíhanie sťažovateľa nie je nástrojom na to, aby bol ďalej obmedzovaný vo výkone svojej funkcie.*“, teda že „*prístup orgánov činných v trestnom konaní nie je účelový.*“. Tým sa zároveň štruktúrne prepája kritérium „účelovosti“ s kritériom „nevyhnutnosti“. Argumentačnú výstavbu najvyššieho správneho súdu možno alternatívne vyjadriť aj spôsobom, že ak v postupe orgánov činných v trestnom konaní nie sú prítomné prvky svojvôle alebo tendenčnosti (premisa 1), tak v zásade nemožno uvažovať o tom, že trestné stíhanie je nástrojom na to, aby bol sťažovateľ naďalej obmedzovaný vo výkone funkcie sudcu (premisa 2), a preto dočasné pozastavenie výkonu jeho funkcie sudcu spravidla nie je v rozpore s kritériom nevyhnutnosti jeho pozastavenia (záver).

37. Ako už bolo naznačené, najvyšší správny súd s osobitným dôrazom na posúdenie otázky (a pri plnom rešpekte k prezumpcii nevinoty sťažovateľa) posudzoval, či skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný úmyselný trestný čin, ohrozujú integritu a dôveryhodnosť súdnictva, keďže vo všeobecnej rovine obvinenie z trestného činu zasahovania do nezávislosti súdov vykazuje nie nevýznamný stupeň spoločenskej kontroverzie. Pre oblasť tohto posúdenia bolo pre najvyšší správny súd významné, že skutky, pre ktoré je sťažovateľ stíhaný, majú úzku súvislosť s výkonom jeho funkcie sudcu.

38. Ústavný súd kontextuálne ďalej uvádza, že vnímanie súdnej moci ako dôveryhodnej jej jedným z významných zdrojov jej legitimacy, k erózii ktorej môže sprostredkovane dochádzať v prípadoch, ak je proti jej predstaviteľovi vedené trestné stíhanie za skutky, ktoré sa prelínajú s výkonom súdnej moci, a preto nebolo zo strany najvyššieho správneho súdu nevýznamné pre dané posudzovanie prihliadať aj na to, či sa trestné stíhanie vedie za úmyselný trestný čin s presahom na výkon funkcie sudcu alebo nie. Trestné stíhanie za skutky priamo súvisiace s výkonom funkcie sudcu bude (a to aj pri plnej akceptácii prezumpcie nevinoty) v zásade ovplyvňovať dôveryhodnosť sudcu a súdnej moci vo vyššej miere než stíhanie za skutky priamo s výkonom sudcu nesúvisiace.

39. Ďalej je potrebné konštatovať, že vplyv na dôveryhodnosť osoby sudcu a sprostredkovane aj vnímania súdnej moci má nepochybne aj to, v akých fázach trestného stíhania sa daná vec nachádza (v jej jednotlivých na seba nadväzujúcich štádiách sa vyžaduje iný – vyšší stupeň dôkazného štandardu podozrenia zo spáchania stíhaných skutkov). Z uvedeného dôvodu ústavný súd venoval osobitne pozornosť tomu, v ktorom vývojovom štádiu trestného stíhania sa záležitosť sťažovateľa v čase rozhodovania ústavného súdu nachádzala (body 14 a 15 tohto nálezu). Kvalitatívne inú situáciu (s možným vplyvom aj na výsledok rozhodovania) predstavuje stav, keď trestné stíhanie sa aj po piatich rokoch nachádza v prípravnom konaní (bod 14), než stav, keď záležitosť sťažovateľa je (opätovne už) vo fáze konania pred príslušným všeobecným súdom po podaní obžaloby. Zjednodušene, je z pohľadu výkonu súdnictva a jeho dôveryhodnosti ťažko obhájiteľná situácia, aby bol sudca obžalovaným pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom jeho funkcie a zároveň aktívne v pridelených mu veciach rozhodoval (výrazné prekročenie primeranej doby konania vzhľadom na

konkrétny prípad by skôr mohlo mať vplyv na konštatáciu porušenia tomu zodpovedajúcich práv sudcu v proti nemu vedenom trestnom konaní a na to nadväzujúce konzekvencie). Rovnorodé závery, aj keď vyvedené z iných predpokladov, sú prítomné aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu.

40. Sumarizujúc už uvedené závery, možno konštatovať, že najvyšší správny súd, reflektujúc podstatu, rozsah a účinky kasačnej záväznosti vyplývajúcej pre jeho ďalšiu rozhodovaciu činnosť vo veci sťažovateľa, dôsledne postupoval v zmysle záverov vyplývajúcich zo zrušujúceho nálezu ústavného súdu, keď sa oboznámil s trestnou vecou sťažovateľa a po podrobnej analýze časovej, vecnej a logickej nadväznosti jednotlivých procesných úkonov vykonaných v prípravnom konaní si vytvoril dostatočné predpoklady na ustálenie skutočností podstatných pre svoje rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie sudcu.

41. Vo vzťahu k sťažovateľom formulovanej námietke, podľa ktorej sa najvyšší správny súd nezaoberal obsahom či podstatou skutkov kladených sťažovateľovi za vinu a tiež neskúmal posun v dôkaznej situácii obžaloby oproti času vznesenia obvinenia, možno konštatovať, že prípadné nedostatky v popise skutkov, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, alebo nedostatočné naplnenie miery Trestným poriadkom ustanoveného dôkazného štandardu pre vznesenie obvinenia alebo podanie obžaloby vytvárajú predpoklad na poskytnutie ochrany prostredníctvom štandardných nástrojov uplatňovaných v rámci trestného konania. Najvyšší správny súd v konaní o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nie je oprávnený posudzovať dôvodnosť trestného stíhania alebo úroveň dôkaznej situácie, prípadne jej vývoj v jeho priebehu, ale je povinný vychádzať z príslušných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní (o ktorých platí prezumpcia ich zákonnosti), pretože k jej prehodnocovaniu slúži odlišný inštitucionálny rámec.

42. Práve zo skutočnosti, že najvyšší správny súd nie je oprávnený autonómne prehodnocovať dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa (v podobe prieskumu obsahu alebo podstaty samotných skutkov, úrovne alebo vývoja dôkaznej situácie), vyplýva, že predmetná námietka sťažovateľa je nedôvodná a najvyšší správny súd nepochybil, ak do tejto sféry orgánov činných v trestnom konaní samostatne nevstúpil.

43. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že najvyšší správny súd v napadnutom uznesení nereagoval na jeho vyjadrenie z 27. novembra 2024, ústavný súd konštatuje, že táto je uplatnená iba vo všeobecnej rovine bez toho, aby sťažovateľ konkretizoval obsah svojej argumentácie, na ktorú od najvyššieho správneho súdu očakával a nedostal relevantnú odpoveď, prípadne by tvrdil, že z hľadiska povahy ním uplatnených námietok, tieto mali pre vec podstatný význam.

44. Z ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu konštantne vyplýva, že právo na odôvodnenie rozhodnutia (ako komponent práva na spravodlivé súdne konanie) neznamená, že na všetky účastníkom konania nastolené otázky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad, zohľadňujúc povahu účastníkom konania nastolených otázok. Ak preto sťažovateľ od ústavného súdu očakáva meritórny ústavnosúdny prieskum, je jeho procesnou povinnosťou uvádzať dostatočne konkretizované námietky smerujúce proti postupu alebo rozhodnutiu orgánu verejnej moci, pretože ústavnú udržateľnosť a primeranosť postupu a rozhodnutia orgánu verejnej moci možno vyhodnocovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu sťažovateľa.

45. Na základe už uvedeného možno urobiť čiastkový záver, podľa ktorého ak sťažovateľ dostatočným spôsobom nekonkretizoval svoju sťažnostnú argumentáciu v podobe uvedenia okruhu námietok uplatnených v konaní pred najvyšším správny súdom, na ktoré nedostal žiadnu odpoveď, v spojení s dostatočne určitým tvrdením, že tieto námietky z hľadiska ich povahy mali pre vec podstatný význam, tak týmto opomenutím vytvoril prekážku znemožňujúcu ústavnému súdu posúdiť z ústavnoprávneho hľadiska relevanciu (podstatný význam pre vec) jeho opomenutých námietok a následne vyhodnotiť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

46. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší správny súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez jeho vypočutia, čím mu znemožnil plnohodnotne brániť svoje práva, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ síce poukazuje na trestnoprávnu zásadu bezprostrednosti a ústnosti, neuvádza však, ako sa opomenutie tejto zásady premietlo do porušenia ním označených práv. Ďalej je potrebné konštatovať, že sťažovateľ v tomto smere otvára iba bežnú polemiku (na úrovni výkladu podústavného predpisu) s právnym názorom najvyššieho správneho súdu o spôsobe (verejného alebo neverejného) rozhodovania o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu a povinnosti jeho ústneho vypočutia bez toho, aby jeho argumentácia signalizovala ústavnoprávne relevantný presah. Ústavný súd považuje za podstatné, že najvyšší správny súd racionálne a zrozumiteľne odôvodnil svoje úvahy, ktoré ho viedli k tomu, že o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu možno rozhodovať aj na neverejnom zasadnutí (porovnaj bod 22 tohto nálezu).

47. Sťažovateľ vo svojej replike tiež namieta, že najvyšší správny súd vzájomne nevyvažoval dva v kolízii stojace aspekty prítomné pri rozhodovaní o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu (tzv. aspekt inštitucionálny a aspekt ľudskoprávny). Nepochybne s ním možno súhlasiť, že každý zásah do ústavným poriadkom zaručeného práva (chráneného verejného záujmu), dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu nevyvímajúc, musí byť proporcionálne vyvažovaný s inými v kolízii stojacími záujmami.

48. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že základné vyvažovanie ochrany verejného záujmu (ochrana nezávislosti a dôveryhodnosti súdnej moci) a v kolízii stojacich individuálnych záujmov (chránených základných práv) sťažovateľa už vykonal zákonodarca, keď (i) ustanovil podmienky rozhodovania o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, (ii) zaviedol dvojinstančnosť súdneho konania, (iii) vytvoril možnosť zrušenia dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu, (iv) konkretizoval podrobnosti týkajúce sa osobného, majetkového a profesijného postavenia sudcu, ktorému bol dočasne pozastavený výkon funkcie, a (v) ustanovil podmienky a rozsah nárokov, ktoré sudcovi vzniknú po zániku dočasného pozastavenia výkonu jeho funkcie.

49. Napriek už uvedenému možno konštatovať, že prostredníctvom kritéria fakultatívnosti (normatívne vyjadreného modalitou možnosti) pozastavenia výkonu funkcie sudcu a dočasnosti jeho pôsobenia vytvoril zákonodarca určitý priestor sudcovského uváženia o tom, či sa po naplnení jednej z pozitívne ustanovených podmienok dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu (hypotéza právnej normy vyplývajúcej z § 22 ods. 1 zákona o sudcoch) pristúpi k pozastaveniu jeho výkonu. V rámci tohto priestoru uváženia má najvyšší správny súd možnosť – s ohľadom na konkrétne okolnosti veci – individualizovať svoje rozhodovanie a adresnejšie vyvažovať vzájomne kolidujúce a ústavným poriadkom chránené záujmy.

50. S najvyšším správny súdom možno súhlasiť, že označená právna úprava bližšie nekonkretizuje, aké ďalšie kritériá (s výnimkou všeobecne formulovaného zákazu zásahu do výkonu nezávislého

súdnicтва, ktorý je však ústavnou požiadavkou) sú rozhodujúce pri výbere postupu medzi jeho dvoma alternatívami (pozastavenie alebo nepozastavenie výkonu funkcie sudcu). Diskrečná právomoc najvyššieho správneho súdu je napriek tomu nepochybne rámcovaná ústavnými princípmi zákazu svojvôle, ochrany rovnosti, zákazu diskriminácie, zachovávanía ľudskej dôstojnosti a princípom proporcionality, a to najmä v situácii pretrvávania trestného stíhania sudcu po dlhšiu dobu bez právoplatného (resp. aj neprávoplatného) odsúdenia.

51. V súvislosti s označenou námietkou sťažovateľa považuje ústavný súd za rozhodujúce, že z obsahu ústavnej sťažnosti, ako ani príloh k nej pripojených (sťažovateľ to ani netvrdí) nevyplýva, že námietku, ktorou sa domáha posúdenia proporcionality zásahu, uplatnil v konaní pred najvyšším správnym súdom.

52. Sťažovateľ ani netvrdí (o to menej preukazuje), že námietku, ktorou sa domáha individualizovaného vyvažovania (v rámci označenej diskrečnej právomoci najvyššieho správneho súdu) svojich základných práv v kolízii s protistojacim verejným záujmom, uplatnil už v konaní pred najvyšším správnym súdom. Keďže konanie o ústavnej sťažnosti nemôže byť pomyselnou skratkou, ktorou by bolo možné obchádzať konanie, ktoré má prebiehať pred orgánom, ktorého právomoc pri poskytovaní ochrany základných práv predchádza právomoci ústavného súdu (subsidiarita právomoci ústavného súdu v kontexte § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ústavný súd na predmetnú námietku sťažovateľa nemohol prihliadať. Zástupne však poukazuje na svoje skoršie úvahy a závery, v obsahovej nadväznosti aj v bode 39 tohto odôvodnenia.

53. Z už uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti nevyhovел ústavnej sťažnosti sťažovateľa, keďže nezistil, že napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu boli porušené jeho základné práva na prístup k verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy (toto základné právo nie je redukované len na rovný prístup k verejným funkciám, ale jeho ochrana je rozšírená aj na jeho nerušený výkon a ochranu pred protiprávnym zánikom verejnej funkcie) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

54. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva vyplývajú jasné kritéria aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ochranu poskytovanú čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno rozširovať na súdne rozhodnutia predbežnej právnej ochrany. Z pohľadu čl. 6 ods. 1 dohovoru je tiež podstatné, či konanie ako celok bolo spravodlivé. Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu bezpochyby ochrannú funkciu plní (ide o svojou povahou preventívne, nie sankčné opatrenie), keďže zamedzenie prístupu sudcu dôvodne podozrivého zo spáchania úmyselného trestného činu k súdeniu je motivované v prvom rade ochranou verejného záujmu na dôveryhodnosti súdnej moci a sprostredkované ochranou záujmov osôb domáhajúcich sa súdnej ochrany. Rozhodnutie najvyššieho správneho súdu taktiež nemá za následok úplné pozbavenie výkonu funkcie sudcu, a tak ho nemožno považovať za rozhodnutie o občianskych právach alebo záväzkoch. Rovnako ho nemožno považovať za konečné rozhodnutie o jeho trestnom obvinení, ktoré sa realizuje v súvisiacom trestnom konaní. Možno dodať, že ak by čl. 6 ods. 1 dohovoru bol použiteľným referenčným ustanovením, vecné závery by boli rovnaké.

55. Pokiaľ sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Juszczyszyn proti Poľsku* č. 35599/20 zo 6. októbra 2022, je potrebné uviesť, že dôvodom konštatovaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru boli

závažné nezrovnalosti pri menovaní novo zriadenej disciplinárnej komory Najvyššieho súdu Poľskej republiky premietajúce sa do ohrozenia postavenia jej nezávislosti a nestrannosti, a tým aj do porušenia samotnej podstaty práva sťažovateľa na súd zriadený zákonom v zmysle kritérií vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľ nemal možnosť požiadať o preskúmanie svojej záležitosti pred súdnym orgánom splňujúcim kritériá podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Táto situácia posudzovaná pred Európskym súdom pre ľudské práva *prima facie* nevytvára žiadnu zmysluplnú paralelu s prípadom sťažovateľa, a preto jeho úvahy o možnom porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru nie sú dôvodné, a preto ústavnej sťažnosti ani v tejto časti nebolo vyhovené.

56. Napokon nemožno dospieť ani k tomu, že by uznesením najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že pojem súkromného a rodinného života je značne široký a nemožno ho vyčerpávajúcim spôsobom uchopiť. Pod tento pojem spadajú najrôznejšie aspekty fyzickej a sociálnej identity jednotlivca vrátane práva utvárať a rozvíjať vzťahy s inými ľudskými bytosťami a vonkajším svetom či ochrana dobrej povesti. Právo na súkromný a rodinný život síce nezaručuje právo na zamestnanie, na prijatie do štátnej, resp. verejnej služby ani na výber konkrétneho povolania, napriek tomu však isté aspekty vyplývajúce z výkonu povolania nie sú z rozsahu súkromného života vylúčené. Práve pri výkone povolania väčšina ľudí prichádza do styku so svojím okolím, s ktorým má príležitosť utvárať a rozvíjať svoje osobné vzťahy. Súkromný život tak nepochybne môže byť dotknutý prepustením z výkonu, ale aj nepripustením k výkonu určitej profesie.

57. Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru len s poukazom na samotnú dĺžku trvania pozastavenia výkonu svojej funkcie sudcu.

58. V reakcii na namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru ústavný súd považuje za podstatné uviesť, že je výlučne na sťažovateľovi, aby identifikoval a vysvetlil konkrétne dôsledky (povahu a rozsah jeho ujmy), ktoré vo sfére jeho súkromného alebo rodinného života vyvolalo opatrenie prioritne ovplyvňujúce jeho profesijný život, a v tej súvislosti predložil dôkazné prostriedky preukazujúce ním namietaný zásah. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že rozsah uplatniteľnosti čl. 19 ods. 2 ústavy (resp. čl. 8 ods. 1 dohovoru) v kontexte vzťahov vyplývajúcich z povolania je značne limitovaný a do úvahy prichádza len vtedy, keď je súkromný alebo rodinný život sťažovateľa ovplyvnený (opatrením zasahujúcim jeho profesijný život) vo významnej miere. Z už uvedeného implicitne vyplýva, že nie každý zásah vo sfére profesijného života automaticky vyvoláva ústavnoprávne relevantný problém v oblasti súkromného alebo rodinného života, pričom dôkazné bremeno o konkrétnych dopadoch do tejto sféry leží výlučne na sťažovateľovi.

59. Sumarizujúc už uvedené ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ netvrdil, (i) aké konkrétne konzekvencie vyvolalo pozastavenie výkonu jeho funkcie na jeho súkromný a rodinný život, (ii) neidentifikoval povahu a rozsah ujmy, ktorú kauzálnne s namietaným pozastavením výkonu funkcie v tejto sfére utrpel, (iii) o to menej predložil dôkazné prostriedky o dopadoch napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu na jeho súkromný a rodinný život. Ústavný súd v tomto smere nespochybňuje, že samotný zásah v podobe pozastavenia výkonu funkcie sudcu a dĺžka jeho trvania môže mať dopady aj mimo profesijnej sféry sťažovateľa, avšak záver o porušení čl. 19 ods. 2 ústavy (resp. čl. 8 ods. 1 dohovoru) sa nemôže zakladať na možných domnienkach o ich porušení. Zároveň

platí, že ak je vo svojej podstate (reprezentovanej skôr skúmanými kritériami) pozastavenie výkonu funkcie dôvodné (naďalej dôvodné), resp. z pohľadu konania o ústavnej sťažnosti ústavne udržateľné, je nevyhnutne spojené s určitým negatívnym vplyvom na súkromnú sféru života reprezentovaným spochybnením profesijného statusu sudcu (aj preto sú príťahy v trestnom, aktuálne súdnom konaní „chúlostivé“ z pohľadu čl. 48 ods. 2 ústavy, čo však primárne netvorí predmet prieskumu ústavného súdu). Z už uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

60. Keďže ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti, tak rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu